

POSTANOWIENIE

Dnia 24 maja 2005 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Andrzej Kijowski

w sprawie z wniosku R. S.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.
o rentę z tytułu niezdolności do pracy,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 24 maja 2005 r.,
kasacji wnioskodawcy od wyroku Sądu Apelacyjnego w P.
z dnia 14 września 2004 r., sygn. akt III AUa .../03,

odmawia przyjęcia kasacji do rozpoznania.

U z a s a d n i e

Sąd Apelacyjny - Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w P., po rozpoznaniu sprawy z wniosku R. S. przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych - Oddziałowi w Z., wyrokiem z dnia 14 września 2004 r. oddalił apelację wnioskodawcy od wyroku Sądu Okręgowego – Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Z. z dnia 29 stycznia 2003 r. (IV U .../01), oddalającego jego odwołanie od decyzji organu rentowego z dnia 19 kwietnia 2001 r., na mocy której odmówiono mu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

W motywach tego rozstrzygnięcia Sąd Apelacyjny przejął jako własne ustalenia faktyczne poczynione w postępowaniu w pierwszej instancji oraz podzielił ich prawną kwalifikację. Wnioskodawca wystąpił o ustalenie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w dniu 7 marca 2001 r. Jego staż pracy wynosił 24 lata, 5

miesiący i 18 dni, z tym że w ostatnim 10-leciu, licząc wstecz od daty złożenia wniosku, skarżący wykazał 4 miesiące i 16 dni okresu składkowego oraz 12 dni okresu nieskładkowego. Częściową niezdolność do pracy lekarz orzecznik określił jako występującą okresowo do sierpnia 2001 r.

W ocenie Sądu Apelacyjnego postępowanie dowodowe przeprowadzone przez Sąd pierwszej instancji nie wywołuje wątpliwości. Wprawdzie schorzenia występujące u wnioskodawcy pozwalają na stwierdzenie, że jest on częściowo niezdolny do pracy, lecz nie spełnił dwóch pozostałych warunków koniecznych dla ustalenia prawa do tego świadczenia. Nie posiada bowiem wymaganego okresu składkowego i nieskładkowego w ciągu dziesięciolecia poprzedzającego zgłoszenie wniosku o rentę bądź dzień powstania niezdolności do pracy. Z opinii biegłych lekarzy sądowych wynika bowiem, że o częściowej niezdolności do pracy można mówić co najwyżej od listopada 2000 r. Tymczasem, aby spełnić ustawowe warunki nabycia prawa do świadczenia wnioskodawca musiałby za niezdolnego do pracy zostać uznany przed dniem 16 marca 1992 r., czego żaden z biegłych nie potwierdził.

Kasację od powyższego wyroku złożył wnioskodawca. Zaskarżając go w całości, zarzucił naruszenie przepisów postępowania, to jest art. 278 § 1 k.p.c. przez ograniczenie dowodów z opinii biegłych i niepowołanie biegłego lekarza neurologa, co w konsekwencji spowodowało również naruszenie art. 244 § 1 i art. 233 § 1 k.p.c., gdyż z tej przyczyny zarówno Sąd Apelacyjny, jak i uprzednio Sąd Okręgowy nie dysponował pełnym materiałem dowodowym niezbędnym dla uznania sprawy za dostatecznie wyjaśnioną.

Zdaniem skarżącego, „biorąc pod uwagę wymóg wynikający z art. 393³ § 1 pkt. 3 k.p.c. należy stwierdzić - co wynika z ustaleń obu sądów – iż nie ulegało dla nich wątpliwości, że wnioskodawca jest co najmniej częściowo niezdolny do pracy i stał się takim po 25 latach pracy. Przeszkodą było jednak przyjęcie przez lekarza orzecznika, a następnie biegłych lekarzy sądowych, że taki stan rzeczy datuje się najwcześniej od listopada 2000 r., co przesądzało o niespełnieniu przesłanek z art. 57 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (jednolity tekst: Dz. U. z 2004 r., Nr 93, poz. 353 ze zm.). To kluczowe dla sprawy zagadnienie – czy termin ustalono prawidłowo i nie

jest wcześniejszy – mogło być zaś wyjaśnione przez biegłego lekarza neurologa, a nie neurochirurga, stosownie i niezbędną do charakteru podstawowych schorzeń.”

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja nie zasługuje na przyjęcie do rozpoznania. Zgodnie z art. 393 k.p.c., jeżeli zaskarżone orzeczenie w sposób oczywisty nie narusza prawa ani nie zachodzi nieważność postępowania (§ 2), to Sąd Najwyższy może odmówić przyjęcia kasacji do rozpoznania, gdy w sprawie nie występuje istotne zagadnienie prawne, nie istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, a ponadto gdy kasacja jest oczywiście bezzasadna (§ 1).

W rozpoznawanej sprawie nie zachodzą okoliczności wymienione w art. 393 § 2 k.p.c., a jej ocena pod kątem okoliczności z § 1 tego przepisu uzasadnia odmowę przyjęcia kasacji do rozpoznania. Wprawdzie wnoszący kasację próbuje sformułować istotne zagadnienie prawne, lecz w istocie sprowadza się ono do polemiki z ustaleniami Sądów obu instancji, które swoje rozstrzygnięcie oparły na dowodach przeprowadzonych z opinii biegłych lekarzy specjalistów z zakresu: ortopedii, chirurgii urazowej i rehabilitacji oraz z zakresu neurochirurgii i neurotraumatologii, co wobec schorzeń, na które cierpiał skarżący świadczy zdaniem składu orzekającego o wnikliwym przeprowadzeniu postępowania dowodowego, na podstawie którego wyciągnięto właściwe wnioski. Warto przy tym zauważyć, że istotność zagadnienia prawnego konkretyzuje się w tym, że w danej sprawie występuje problem prawny mający znaczenie dla rozwoju prawa lub precedensową doniosłość dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw. O istotności nie decyduje zatem waga społeczna sprawy czy subiektywne odczucie skarżącego, albowiem są to pojęcia ocenne i zmieniające się zależnie od okoliczności. Trudno w tym świetle przyjąć, aby kwestia ustalenia daty niezdolności do pracy stanowiła istotne zagadnienie prawne wyłaniające się ze stanu faktycznego, leżącego u podstaw toczącego się sporu.

W niniejszej sprawie Sąd Najwyższy nie dopatruje się też nieważności postępowania, jak również nie stwierdza oczywistości naruszenia prawa, ponieważ przesłankę tę można potwierdzić wyłącznie wówczas, gdy naruszenie prawa jest „stwierdzalne” bez potrzeby wnikliwego badania sprawy (por. uzasadnienie uchwały

składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 17 stycznia 2001 r., III CZP 49/00).

Z powyższych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 393⁷ § 1 w związku z art. 393 k.p.c. orzekł jak w sentencji.